

LOUISE
CANDLISH

celălalt
pasager

Traducere din limba engleză și note de
DANA-LIGIA ILIN

27 decembrie 2019

LA FEL CA TOATE POVEȘTILE DE GROAZĂ ALE NAVETIȘTILOR, a mea începe în lumina zgârcită a zorilor – sau, cel puțin, începe în mod *official*.

Kit nu e acolo când ajung la St. Mary's Pier ca să iau acvabuzul de 7.20 spre Waterloo, dar nu-i ceva neobișnuit; a avut parte din belșug de zile de concediu medical auto-prescrise în acest sezon al sărbătorilor. Pentru a călători pe apă dis-de-dimineată e nevoie de stomac puternic chiar și în cele mai bune momente, însă pentru cei care au mama migrenelor e literalmente tortura cu apă (credeți-mă, știu). În orice caz, el ajunge întotdeauna după mine. Cu toate că locuim la o distanță de cinci minute unul de altul și el trece chiar pe lângă Prospect Square ca să ajungă la chei, am renunțat să mergem împreună după prima săptămână, când cronometrarea lui spectaculos de slabă – și punctualitatea mea nevrotică – au devenit vizibile.

Nu, Kit preferă să apară tacticos tocmai când se închide pasarela, ridicând mâna în semn de salut, încrezător că am rezervat locurile noastre preferate, grupul de patru din

stânga, lângă bar. La St. Mary's îmbarcarea se face prin partea din față a vasului, așa că îl privesc cum vine pe culoar, cu mâinile atingând în treacăt stâlpii de metal – atât pentru stil, cât și pentru echilibru –, înainte să se strecoare lângă mine cu un zâmbet relaxat. Chiar dacă a petrecut până târziu, întotdeauna miroase grozav, ca o pâine de casă coaptă cu nuci și smochine. („Kit miroase așa de milenial”, a zis Clare odată, ceea ce era aproape cu siguranță o critică la adresa mea și a mirosului meu tip „generația X” de, știu și eu, biscuiți râncezi pentru câini.)

„Ia te uită la noi”, zice de obicei, privind leneș ceilalți pasageri, instalați confortabil pe scaunele lor de piele crem. E una dintre lozincile lui: „Ia te uită la noi.” „Ce păcat de bieții fraieri care stau ca sardelele în trenul de pe uscat sau se sufocă în metrou – noi facem naveta cu *catamaranul!* Acolo, în larg, sunt *pescăruși.*”

„Și ape menajere”, răspund eu, pentru că avem o tachine sardonice drăguță, eu și Kit.

Mă rog, obișnuiam să avem.

Înghit nodul din gât tocmai când vasul scoate brusc un huruit de motor diesel, ca și cum cele două acte ar fi legate între ele. La pornire, pe ecranele de deasupra capetelor curg rapid șiruri de informații – *Opriri la Woolwich, North Greenwich, Greenwich, Surrey Quays* –, cu toate că de acum traseul mi s-a imprimat atât de bine în minte, încât nu le dau prea mare atenție. Printre vecele argintii din Thames Barrier și depozitele industriale de pe prima porțiune a fluviului; apoi ajungem la clubul de iahturi și la prima cotitură presărată cu șalupe, turnurile de locuințe ale peninsulei la stânga, pe când ne îndreptăm spre pustula imensă a O2 Arena¹. Mult deasupra

¹ Spațiu polivalent pentru evenimente culturale și sportive.

fluviului e întins cablul telecabinei care leagă peninsula de Royal Docks, dar nu-mi dau voie să mă gândesc la singura mea călătorie până acum cu *asta*. Ce s-a săvârșit în acea noapte. Ce s-a spus.

Mă rog, poate că doar în fugă.

Îmi întorc fața de la locul gol de lângă mine, ca și cum Kit ar fi acolo, la urma urmei, citindu-mi mintea, cu gândurile ei necurate, tainice.

— Ne întoarcem vineri, a mârâit el pe vas luni seara, jeluindu-se de insistența firmei lui să fie ore de lucru normale în această zi de lucru stingheră dintre Boxing Day¹ și weekend. Scârțarii dracului!

În mod normal, dacă ratează vasul, îi trimit un mesaj scurt de solidaritate: *Noapte grea?* Poate niște emoții cu bere sau, dacă am fost și eu implicat, o față îngreșată. Dar astăzi n-o fac. N-am folosit aproape deloc telefonul încă dinainte de Crăciun și recunosc că m-am bucurat de pauză. Acel sentiment de școală veche din anii '90 de a nu avea acces la mijloace de comunicare.

Trecem acum de turlile de sticlă din Canary Wharf spre Greenwich, singura priveliște care încă mai poate să-mi stârnească mândria londoneză: cupolele gemene ale lui Old Royal Naval College sau parcul de smarald de dincolo de ele. Mă uit la personalul barului, care oferă fursecuri glazurate în formă de fulgi de zăpadă alături de ceai și cafea – e surprinzător cât de mulți oameni vor să mănânce chestiile alea dimineața devreme, mai ales din grupul meu de vârstă, nici destul de tineri ca să le pese de siluetă (un soi de cuvânt extrem de potrivit pentru Melia), nici destul de aproape de sfârșit ca să se sinchi-sească de avertismentele legate de sănătate. Căfeină și

¹ Sărbătoare din a doua zi de Crăciun.

zahăr, cafeină și zahăr: și tot așa, până ce soarele ajunge deasupra catargului, și apoi, ei bine, toți suntem marinari în țara asta, nu-i așa? Toți suntem cheflii.

De-abia când acostăm în față la *Cutty Sark* întind în sfârșit mâna spre telefon și verific mesajele din seara de luni și de după băuturile de Crăciun ale șobolanilor de apă. Mă uit în căsuța de intrări, căutând numele lui Kit. Ultimul meu mesaj pentru el a fost dintr-un impuls, și semnificativ de lipsit de emoticoane:

Las' că vezi TU.

Trimis luni, la 23.38, e marcat cu roșu ca citit, dar nu există niciun răspuns. Au *fost* totuși cinci apeluri ratate de la Melia, precum și trei mesaje vocale. Chiar ar trebui să le ascult. În schimb, aud vocea lui Clare de ieri-dimineață, discuția „corectă” pe care am avut-o sub un cer nordic de culoarea oțelului armelor, la șase sute cincizeci de kilometri de aici:

„Trebuie să tai legăturile.

Nu numai cu el, Jamie. Și cu ea.

Ceva nu-i în ordine cu ăștia doi.”

Bine că mi-o spune acum! Așa că strecor telefonul înapoi în buzunar, oferindu-mi încă vreo câteva minute de inocență.

La Surrey Quays urcă Gretchen. Singurul șobolan de apă femeie, e ca scoasă din cutie cu haina de lână strâmtă, albastru-petrol, având în mână una dintre acele căni de bambus prea largi pentru espressoul ei cu spumă de lapte. Cu toate că mă aflu la locul nostru obișnuit, se așază în partea centrală, cu câteva rânduri mai în față. Ciudat! Merg pe culoar și mă așez pe scaunul de lângă ea. De obicei nu-ți poți alege atât de ușor un loc în cursa de 7.20,

însă vasul e pe jumătate gol – chiar și fără ticăloșii norocoși care nu trebuie să meargă la muncă până la Anul Nou, trebuie să recunosc că fluviul nu-i locul în care să te afli la aceste temperaturi. E una dintre cele mai reci zile ale anului, așa că se vede răsuflarea din gurile oamenilor de pe chei și aerul din sistemele de încălzire ale clădirilor.

— Jamie, salut! zice ea, fără să se răsucească de-a binelea, fără să zâmbească de-a binelea.

Genele îi sunt ca niște picioare de păianjen bleumarin și în albul ochilor are firișoare roz.

— Am crezut că nu mă bagi în seamă, zic eu cu voioșie. Ai petrecut un Crăciun frumos cu familia?

A fost undeva gen Norwich, dacă îmi amintesc bine. Are părinți simpli, sănătoși, un frate și o soră, două nepoate și doi nepoți.

Ridică din umeri și soarbe din cafea.

— E o chestie pentru copii, nu-i așa? Iar eu n-am niciunul.

Chiar nu-i nevoie s-o spună cu glas tare: suntem legați între noi, micul nostru grup, prin faptul că n-avem copii, prin libertatea noastră de a ne pune mai presus de oricine altcineva. De a ne răsfăța, de a risca. Niciun părinte n-ar face ce am făcut eu anul trecut, sau cel puțin nu atât de bucuros, atât de nepăsător.

— Cum a fost ieri? Ai făcut ceva cumpărături la reduceri?

Gretchen clipește surprinsă, de parcă aș fi sugerat că a călărit în pielea goală pe un unicorn prin mijlocul lui Regent Street. Are pielea curată, de o feminitate delicată, cu toate că temperamentul îi este de femeie care vrea să fie unul dintre băieți, care se plânge de complexitățile propriului sex și crede că bărbații sunt aliați mai simpli (o generalizare primejdioasă, după părerea mea).

— Ești bine, Gretch?

— Mda, doar un pic obosită.

— Nu știi unde-i Kit în dimineața asta. Sunt sigur că a zis că lucrează azi. Ție ți-a spus ceva?

— Nu.

În tonul ei se simte un tăiș cu care sunt obișnuit, o undă de iritare deosebit de feminină. M-am întrebat din când în când dacă nu cumva între ea și Kit e ceva. Poate că a fost o imprudență în noaptea de luni, poate că este îngrijorată de ceea ce am văzut. Am spus ceva ce nu trebuia? Dumnezeuule, acele „n-ar fi trebuit” se tot adună: n-ar fi trebuit să mă îmbăt așa de tare, n-ar fi trebuit să-l las să mă scoată din sărite.

N-ar fi trebuit să-i trimit acel ultim mesaj.

— Ce-ai pățit? mă întrebă, observând mâna mea dreaptă bandajată.

— A, nimic grav. Mi-am ars degetul mare la serviciu. Nu ți l-am arătat luni?

— Nu mi l-ai arătat.

Observând muzica din difuzoare – aceleași cântece de sărbătoare puse iar și iar, pe care le tot auzim de la începutul lui decembrie –, Gretchen mârâie.

— Nu mai suport toată porcăria asta de „sărbători fericite”, e așa de falsă! Știi ceva? Cred că s-ar putea să fac o călătorie într-un loc însorit. Să-mi iau câteva zile de concediu medical și s-o șterg de aici.

— Ar putea fi scump în jurul Anului Nou.

— Nu și dacă mă duc undeva unde Ministerul de Externe zice că e risc de atacuri teroriste.

Înalț o sprânceană.

— Oricum, adaugă ea, ce mai contează încă o mie sau două când ești deja pe roșu?

— Adevărat.

Însă nu vreau să vorbesc despre bani. În ultima vreme nu aud decât asta. Trecem de sediul poliției din Wapping, aproape de schimbarea de zonă în care vasele cu direcția vest trebuie să reducă viteza tocmai când nerăbdarea pasagerilor începe să crească. Intrăm în Londra pe care o recunoaște întreaga lume – Tower Bridge, Tower of London, The Shard¹ – și, în vreme ce apar obiectivele turistice, Gretchen, Kit și necazurile lor alunecă grețos din mintea mea în adâncuri.

— Distrează-te în Afganistan, dacă mergi acolo! zic, pe când ea se pregătește să coboare la Blackfriars ca să ajungă la birou, lângă St. Paul's.

Zâmbește.

— Mă gândeam mai degrabă la Maroc.

— Mult mai bine! Dă-ne de știre!

Rânjetul meu mucalit se stinge în clipa în care ușile se închid în spatele ei și îmi pun obrazul pe tetieră, privind pe fereastră. Șapte și cincizeci de minute dimineața și sunt deja terminat. Apa e înaltă pe când navigăm spre Waterloo, sugând pereții cu gingiile ei cafenii, murdare, și ținutul minunat al luminilor de pe țărm, care strălucește cu atâta farmec după ce se lasă întunericul, este dat în vileag ca rețeaua frauduloasă de cabluri care îl alcătuiește. Ajung la fel de repede dacă mă dau jos la Westminster Pier și traversez pe jos podul sau aștept ca vasul să facă o întoarcere dintr-o mișcare și să acosteze la Eye², dar aleg să rămân așezat. Abia observ tangajul care odinioară mă îngrijora sau, dacă-i pe așa, roata cea mare

¹ Sau „The Shard of Glass” – zgârie-nori, cea mai înaltă clădire din Marea Britanie.

² London Eye sau Millennium Wheel, roata cea mare de lângă Tamisa.

însăși, cu mecanismul ei odinioară miraculos. La coborâre nu-i bag în seamă pe cei care care așteaptă cu biletele pregătite și urc pasarela cu o bruscă tristețe pentru faptul că acum creierul meu transformă rapid ceea ce e minunat în rutină: muncă, iubire, prietenie, drumul la serviciu cu catamaranul. Sau e vorba doar despre mine?

Exact în acel moment, la acel gând – chiar când am ajuns la *mine* –, un bărbat vine spre mine și îmi arată un fel de legitimație.

— James Buckby?

— Da.

Mă opresc și mă uit la el. Înalt, spre treizeci de ani, metis. Haine lejere, aer rezonabil, privire sinceră.

— Detectiv Ian Parry, Poliția Metropolitană.

Apropie legitimația de față mea, ca să văd banda albastră specifică, literele albe, și imediat inima îmi bate cu un zgomot oribil de ventuze, ca și cum ar fi alcătuită din tentacule, nu din cămăruțe.

— E vreo problemă?

— Credem că e posibil, da. Christopher Roper a fost dat dispărut. Am înțeles că e prieten bun cu dumneavoastră?

— Christopher?

Durează un pic până să leg numele de Kit.

— Cum adică, dispărut?

Acum am început să tremur.

— Adică, am observat că nu era pe vas, dar mi-am zis doar...

Șovăi. Văd în minte ecranul telefonului meu, apoi alertele după acele apeluri ratate de la Melia. Fața ei în formă de inimă, vocea ei șoptind umed în urechea mea:

„Noi suntem altfel, Jamie. Suntem speciali.”

Tipul face semn spre parapetul fluviului din stânga mea, unde un coleg de-al său stă departe de turiști,

privindu-ne. În civil, ceea ce înseamnă CID¹, investigații criminale. Am citit undeva că polițiștii nu merg câte doi decât atunci când cred că e primejdios; așa mă consideră?

— Presupun că Melia v-a dat numele meu?

Fără să comenteze, cel care m-a prins în ambuscadă se concentrează pe despărțirea mea de grupurile care se adună și se împrăștie la intrarea pe chei, posesorii a o sută de scopuri preferabile celui pe care îl am eu.

— Așadar, vă putem deranja câteva clipe, domnule Buckby?

— Sigur.

În vreme ce mă las condus spre colegul lui, mă blochez la formularea sfioasă, de școală veche. „Vă putem deranja câteva clipe”, ca și cum deranjul ar fi flecuștețul trecător al unei idei, un picuț de distracție de luni dimineța.

Păi, după cum se dovedește, nu-i niciunul dintre ele, la dracu'!

¹ Criminal Investigation Department.

27 decembrie 2019

TOTUȘI, CEL PUȚIN NU MĂ ESCORTEAZĂ ÎNAPOI LA SE-
diul lor din Woolwich.

Detectivul Parry sugerează să mergem mai bine la
locul meu de muncă – „dacă este mai convenabil?” Avuse-
seră de gând să mă prindă acasă, înainte să plec, adaugă
el, numai că s-au blocat în trafic și au luat-o înapoi – de
fapt, urmărind vasul pe Tamisa. Presupun că trebuie să
fiu recunoscător că n-au urcat în el și nu m-au arestat în
fața celorlalți navetiști.

Potoleşte-te, Jamie! N-a pomenit nimeni de vreo arestare.

— Deci, n-am nevoie de avocat pentru asta?

— Nu, deocamdată e doar o discuție neoficială, zice al
doilea detectiv („deocamdată?”).

Are pielea albă, e mai scund și mai zvelt decât cole-
gul său, ceva mai puțin șlefuit. De asemenea, cu câțiva
ani mai în vârstă – în jur de treizeci și cinci de ani, aș
zice. În vreme ce Parry dă categoric impresia că s-a nă-
scut ca să prindă suspecti, acesta este mai aproape de
modelul meu de bărbat. Ceva mai puțin concentrat pe
rezultate.

Nu fi tâmpit! Cum altfel sunt detectivii dacă nu concentrați pe rezultate? Chestia asta „neoficială” e o iluzie care are rostul să prindă acele secrete care îți scapă și la care nu se ajunge atât de ușor în sala de interogatoriu, când e la îndemână un avocat stricător de chef care distruge orice modalitate de interogare prea nonconformistă.

— Sincer să fiu, aș prefera să nu merg la serviciu. E o cafenea micuță și nu există niciun loc retras în care se poate sta de vorbă.

Gândul să mă înghesui în camera personalului, un pic mai mare decât un dulap, cu doi detectivi de la Poliția Metropolitană, în vreme ce Regan, șefa mea și consumatoare avidă de știri despre delictele locale, bântuie pe afară zbârnâind de curiozitate, e înfiorător.

— N-am putea găsi mai bine un loc liniștit prin apropiere? V-aș fi foarte recunoscător!

Implicația este că voi fi mult mai cooperant și, spre ușurarea mea, manevra ține.

— Mi se pare corect, nu văd de ce ar trebui să vă deranjăm clienții, zice al doilea tip.

Nu pot să-i zic așa în continuare, așa că îl rog să-și repete numele.

— Andy Merchison.

Vorbește vioi, de parcă ne-am întâlni la o petrecere sau la o conferință a departamentului de vânzări. Cu toate că numele sună scoțian, accentul lui este unul dintre cele șlefuite, neutre, pe care e imposibil să-l localizezi.

— Ce-ați zice de acest loc?

A zărit un ungher pe terasa superioară din Royal Festival Hall¹, atât izolat, cât și pustiu, de vreme ce cafe-neaua încă nu s-a deschis.

¹ Sală de concerte și alte genuri de spectacole.

Iisuse, au venit după tine exagerat de devreme, locurile publice sunt încă închise!

Potolește-te! E doar rutină.

— Da, bine, zic.

Un semn prietenos cu capul spre un paznic și suntem singuri, așezați la o masă și apărați de vântul de decembrie care, la cincisprezece metri mai încolo, șuieră pe apă ca un avertisment. Nu ne poate auzi nimeni aici.

— Trebuie să-i trimit un mesaj șefei mele, să-i spun că întârzii.

Scot telefonul și înclin ecranul ca să evit lumina. Ochiul îmi prinde cel mai recent mesaj: o alertă pentru acele mesaje vocale de la Melia. Melia Roper acum, dar în agenda mea are încă numele de fată, deci e încă Melia Quinn.

Îmi amintesc că aseară Clare mi-a spus că și ea are apeluri ratate de la Melia, însă n-a fost lăsat niciun mesaj vocal. Ar trebui s-o sune la rândul său? a întrebat Clare, și era limpede că n-avea chef s-o facă.

„Las-o!” i-am spus.

Clipesc, conștient de privirea atentă a detectivilor în vreme ce șovăi; cu siguranță mi-au observat bandajul, schimbat de dimineață, dar tot murdar. Aleg numărul lui Regan, care de-acum a rezolvat livrările de lapte, pâine de casă și prăjituri, și macină cafea pentru primele comenzi. Obișnuiește să ajungă cu o jumătate de oră mai devreme, să-și facă un *matcha* de calitate superioară și să deschidă cafeneaua de una singură. Apartamentul în comun în care locuiește pare să aibă condițiile dintr-un cămin studentesc, iar acele treizeci de minute înainte de sosirea mea sunt unicele din întreaga zi în care reușește să fie singură într-o încăpere.

O să întârzii, îmi pare rău! Mă uit țintă la ecran de parcă ar sosi pe loc un răspuns, ceva care să mă salveze, dar, desigur, ea n-o să aibă timp să se uite la telefon. La opt și jumătate, coada e deja până-n stradă.

— Gata? întrebă detectivul Parry un pic tăios, de parcă mi-aș bate joc de ei.

E limpede că e mai puțin îngăduitor decât partenerul său și, în clipa în care las din mână telefonul, trece direct la subiect:

— Așadar, după spusele doamnei Roper, soțul ei n-a ajuns acasă luni seara și ați fost ultima persoană care l-a văzut...

E o pauză semnificativă acolo unde ar trebui să cadă cuvântul „viu”.

Răspund politicos:

— Vreți să spuneți pe vas spre casă? Ca să fim drepecți, Melia nu era cu noi, ca să știe cine a fost acela.

Însă această pedanterie alunecă de pe el ca apa de pe gâscă.

— Membrii echipajului sunt martori că ați debarcat amândoi și am vorbit, de asemenea, cu un pasager care v-a văzut împreună, singuri. Doamna Roper și-a petrecut ultimele zile luând legătura cu rudele și prietenii, și cu siguranță nu l-a mai văzut nimeni de atunci încoace.

— Am și eu apeluri ratate de la ea, recunosc eu. N-am avut ocazia s-o sun.

Mă întreb cine o fi acel pasager. Evident nu Gretchen, de vreme ce tocmai am văzut-o și n-a spus că a fost contactată de poliție. Steve, poate? A fost ultima persoană, în afară de Kit, pe care îmi amintesc că am văzut-o; a coborât la North Greenwich, cu cincisprezece minute înaintea noastră. Acum nu mai merge la muncă până săptămâna

viitoare, dar sunt destul de convins că mi-ar fi telefonat sau mi-ar fi trimis un mesaj dacă l-ar fi căutat poliția.

Rămân calm.

— Presupun că ați verificat deja camerele de supraveghere de pe vas?

— Da, într-adevăr. Deci, ce vă amintiți despre seara de luni...? mă îmboldește Parry.

— Am luat împreună ultima cursă spre casă, asta-i adevărat. Câțiva dintre noi am urcat la Blackfriars, după băuturile de Crăciun la „Henry's”, pe Carter Lane.

— Ceilalți fiind?

— Gretchen Miles și Steve Callister. Ne-am cunoscut în timpul navetei, am fost de câteva ori să bem ceva. Întotdeauna stăm împreună.

Numele nu par să fie noi pentru ei, cu toate că Merchi-son notează ceva în plus, pe care nu-l pot descifra. Amândoi detectivii au în fața lor carnete mari, format A4, însă numai el a scos un pix.

— Dar nu era așa de târziu când am mers la St. Mary's – ultima cursă vine la unsprezece și jumătate. Altcineva trebuie să-l fi văzut pe Kit după aceea, cu siguranță?

— Asta încercăm să descoperim, zice Parry, încrun-tându-se.

Îmi dau seama că îi par neobișnuit de optimist când e vorba despre un prieten care a fost dat dispărut.

— Dumneavoastră și domnul Roper ați trecut pe lângă cineva pe stradă când veneați de la chei?

— Nu cineva pe care să mi-l amintesc anume. De fapt, n-am mers împreună, așa că *el* poate că a trecut.

Privirea i se ascute.

— N-ați mers împreună, cu toate că locuiți la câteva străzi distanță unul de celălalt?

— Nu. De obicei, da, însă... Haideți, zău, e evident că ați văzut pe camerele de supraveghere că ne-a cam luat la ceartă pe vas? Eu am luat-o înainte. Nu mai voiam să petrec nicio clipă cu el.

Afirmația atârnă între noi, aproape că o aud rotindu-se printr-o sală de tribunal cu lambriuri de lemn — „Nu mai voiam să petrec nicio clipă cu el” —, și nu mă surprinde privirea plină de bănuială pe care și-o aruncă unul altuia.

— Despre ce a fost această ceartă? întrebă Merchison. Oftez. Beregata îmi e dureroasă și uscată.

— Nu mare lucru. Eram amândoi cu damfu'n nas. Dar nu voiam să zăbovesc acolo certându-mă. Trebuia să plec foarte devreme de acasă de dimineață, aveam de prins un tren în King's Cross și, cum spuneam, am presupus că m-a urmat.

— Dumneavoastră și domnul Roper aveți obiceiul să vă certati? zice Parry.

Spre deosebire de colegul său, care se foiește tot timpul pe scaun, el are o privire neclintită ca a unei bufnițe.

— Nu, deloc. Suntem amici. Eram beți, asta-i tot.

Fără să mă gândesc, îmi duc mâna bandajată la față și, desigur, el face asocierea pe care aș fi preferat să n-o facă.

— V-ați rănit într-o încăierare cu amicul dumneavoastră, nu?

— Nu. E o arsură de la cafetiera de la serviciu. Când veni vorba, e vreo șansă să găsim niște cafea?

Efectul celei dintâi, un espresso dublu de acasă, a trecut deja. De obicei, pe la ora asta aș fi la lucru, bând-o pe a doua sau, dacă am noroc, capăt una de la Regan când ajung acolo.

— Uite ce-i, trebuie să fie camere de supraveghere între chei și strada principală, așa că ce-ar fi să le verifi-cați și o să vedeți că a fost exact așa cum vă spun?

Din întâmplare, știu că drumul înapoi spre Prospect Square mă duce pe lângă cel puțin o cameră de supraveghere.

— Poate întrebați la barul de pe Royal Way? „Mariners” îi zice, la colțul cu Artillery Passage, la mai puțin de două minute de locul în care acostează vasul. Adesea mergem acolo după ce coborâm din ultima cursă, așa că poate el s-a dus de unul singur de data asta.

Tac un pic, convingându-mă și pe mine însumi.

— Da, pariez că s-a oprit acolo să bea ceva, s-a întâlnit cu cineva și, înțelegeți, și-a continuat seara.

În tot timpul acestui discurs pixul lui Merchison zgâ-rie hârtia și, când ridică privirea, văd în ochii lui o licărire de interes.

— Vreți să spuneți că dumneavoastră credeți că și-a petrecut noaptea cu altcineva decât soția lui?

— Poate. Dacă n-a ajuns acasă, atunci aș zice că e posibil.

— E posibil să fie câteva nopți? Toată pauza de Crăciun?

Scepticismul ambilor detectivi e cât se poate de vizibil. Ridic din umeri.

— Uite ce-i, nu zic că a fugit de acasă într-o relație de bigamie, doar că se poate să fi continuat petrecerea și s-a implicat în ceva și acum doarme ca să-și revină. Adică, trebuie să fi fost *undeva* în ultimele zile, nu-i așa? Nu-i un singuratic, e un tip foarte sociabil.

O dată, prin vară, cu câteva săptămâni înainte de că-sătorie, eu și Kit am lipsit toată noaptea de acasă. Era

vineri, am coborât de pe vas la North Greenwich și în apropiere de O2 am dat de un club deschis până în zori. Îmi amintesc că a fost un marș pentru o acțiune de caritate care începea la miezul nopții și a fost o privescitate su-prarealistă, cu mii de femei în colanți care roiau pe acolo cu ochii strălucitori, ca după șase ore să se întoarcă șchio-pătând, înconjurate de duhoarea epuizării. Melia, care stătea la o prietenă în celălalt capăt al orașului, nu era acolo ca să protesteze, însă Clare scotea flăcări pe nări când m-am furișat acasă, în cele din urmă, la opt dimi-neaua. „El e tânăr, Jamie, poate să reziste fizic, dar tu ai putea avea un atac cerebral!” Și în restul zilei căsuța mea de e-mail a tot bipăit la primirea unor linkuri la articole despre bărbați de vârstă mijlocie care cad morți după ce au băut ca spartii.

Nu le spun nimic din toate astea polițiștilor. În schimb, mă uit de la unul la altul, împărțindu-mi integritatea în mod egal.

— Serios, de-acum în orice clipă o să se întoarcă tac-ticos, probabil fără ca măcar să-i pară rău că v-a irosit timpul. Așa că ar trebui să mă duc la lucru – colega mea se chinuie de una singură. Plus că nu-i genul de muncă în care ești plătit dacă nu ești acolo, înțelegeți?

E un scurt moment, dulce, în care cred că i-am convins și că vor zice: „Bine, pe-aici ți-e drumul, scuzele noastre că am reacționat exagerat!” Însă ei nu fac asta. Poate că își amintesc fața Meliei, suferind la gândul că proaspătul ei soț e rănit sau răpit sau mai rău. Ea e așa de atrăgă-toare, chiar și când nefericirea îi face ochii roșii și nasul să curgă; atât de convingătoare!

„Cu siguranță pe tine te-a convins, Jamie”, a zis Clare nu demult.

— Dacă nu vă supărați, am vrea să mai completați niște lacune, zice Merchison. Ar fi de folos să vorbim un pic la telefon cu șefa dumneavoastră?

— Sau poate ar fi mai bine să mergem la secție, la urma urmei, zice Parry.

Îi aruncă lui Merchison o privire panicată și știu că am dreptate când zic că ei au făcut o excepție de la regulă vorbind cu mine așa, neoficial. Probabil că nici măcar nu-i legal. Însă ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca vorbele să-mi fie înregistrate și trecute prin vreun sistem de detec-tare a minciunilor (există măcar așa ceva?). Sau o exami-nare medicală care să arate vânătăile urâte de pe claviculă, ascunse bine de gulerul înalt al bluzei de trening, dovadă a adevăratei sălbăticii din acea încăierare cu Kit.

— Nu, vă rog!

Mă ghemuiesc în jachetă și îmi strâng degetele în mâneci, căutând căldura.

— Orice aveți nevoie. Trebuie doar să anunț la serviciu.

— Mulțumim, James! zice Merchison, apreciem coo-perarea ta.

— Jamie. Nu-mi zice nimeni James.

Și nimeni nu-i zice lui Kit Christopher. Folosirea de către polițiști a prenumelor noastre întregi subliniază faptul că nu știu nimic despre noi, despre asta.

— Jamie. Prin urmare, ce-ar fi să ușurăm situația și să începem cu începutul? Ne spui tot ce trebuie să știm despre domnul Roper.

Dumnezeule mare! Mai ales ei ar trebui să știe că „tot ce trebuie să știm” nu-i *niciodată* așa de simplu cum sună. În vreme ce un pescăruș țipă deasupra capetelor noastre, încuviințez din cap.

— De cât timp vă cunoașteți?

— De aproape un an, îi răspund. Ne-am cunoscut la sfârșitul lui ianuarie.

— Ianuarie anul acesta?

Amândoi ridică privirea, surprinși.

— Așadar, nu de prea mult timp.

— Nu.

Și e adevărat, pare foarte puțin timp.

Pe de altă parte, pare cel mai lung an din viața mea.